

DE SCHOENEN VAN DEN BOVENMEESTER

DOOR

CARLA

G. F. CALLENBACH.
NIJCKERK

DE SCHOENEN VAN DEN BOVENMEESTER

DOOR

CARLA

GEILLUSTREERD DOOR LIDY VAN SCHAGEN

G. F. CALLENBACH.
NIJCKERK

Wat waait het toch, o, o, wat waait het toch!

Kijk, de straat ligt vol blaadjes van de boomen. De wind schudt de takken ook zoo heen en weer. Hij is niet tevreden, voor alle blaadjes er af zijn. Zie toch 's, ze dwarrelen al maar door elkaar. Ze spelen verstoppertje. En de bruine blaadjes, die nog aan de boomen zitten, willen graag meedoen. Maar ze kunnen niet. Ze hangen hoog aan de takken. Hè! Daar buitelen er weer een paar naar beneden. Die gaan nu óók meespelen. Ze rollen over elkaar heen, ze zitten elkaar na, ze warrelen om en om. Wat een leuk spelletje is dat!

Kleine Tineke kijkt naar buiten. Ze ziet de blaadjes dansen, ze hoort den wind huilen. Ze hoort nóg wat.

Klop, klop, klop, klop, gaat het telkens.

Dat doet vader. Die klopt het leer.

Vader is schoenmaker. Hij zit in zijn werkplaats. Daar staan een heeleboel schoenen, die allemaal stuk zijn. Als het gaat regenen, krijgen de menschen er natte voeten in. En dat mag niet. Natte voeten hebben is erg ongezond. Vader kan zulke schoenen weer dicht maken. Vader heeft

het druk. Hij is den heelen dag bezig. Den héelen dag gaat het: klop, klop, klop, klop, klop, klop.

Het is al vroeg donker. Moeder snijdt boterhammen.

Tineke heeft een beetje slaap. Ze wrijft met haar vuistje in haar oogjes. En ze gaapt telkens zoo. Jan, die al zes jaar is en in de eerste klas zit op school, heeft heelemaal geen slaap. Hij vertelt moeder wat.

„We hebben toch zoo fijn gespeeld, moeder. We hebben mekaar met blaren gegooid. D'r ligt zóo'n hoop blaren. Hebt u 't al gezien?”

„Nee, Jan, ik ben nog niet buiten geweest vanmiddag. Ik heb staan strijken.”

„'t Was zoo leuk,” lacht Jan.

Ziezoo, de boterhammen liggen op de bordjes. Tineke telt de bordjes.

„Eén, tee.”

Verder komt ze niet.

Vader zegt: „Nu zoet zijn, Tineke. Vader gaat bidden.”

Dat weet de kleine meid al. Ze zit héel stil met de oogjes héel stijf toe, zóo stijf, dat er rimpels in haar neusje komen.

Vader vraagt den Heere om een zegen. Als hij Amen zegt, begint Jan te bidden. Hij is al groot. Hij kan het al alleen.

„Heere, zegen deze spijzen, amen,” bidt Jan eerbiedig.

Moeder moet Tineke nog een beetje helpen. Anders slaat ze woorden over. „Zoete zus,” prijst moeder. „Eet nou maar lekker je boterham op. En jij ook, Jan.”

Jan begint te eten. Een boterham met bruine suiker. Fijn! Maar — opeens houdt hij op.

„Oooo,” zegt hij, „ik ben wat vergeten!”

„Wát dan?” vraagt moeder.

„Ik moest nog schoenen halen bij den bovenmeester.”

„Hè,” bromt vader. „Domme jongen! Jij denkt alleen maar aan spelen.”

Moeder zegt: „Dát is wat moois. Hoe kun je toch zoo vergeetachtig zijn!”

„Weet je wat, na 't eten ga je dadelijk de schoenen halen. Ik heb geen tijd vanavond.”

Jan hoort wel, dat vader een beetje boos is. Hij eet vlug zijn bordje leeg. Na het danken trekt hij zijn jasje aan en neemt zijn pet van den kapstok in het gangetje.

„Flink doorloopen, Jan,” roept vader.

„Niet blijven spelen onderweg,” waarschuwt moeder.
„En netjes je pet afzetten bij den bovenmeester.”

„Ja, moeder.”

Dan draaft hij weg. Hij zal wel maken, dat hij weer gauw thuis is. Hij is niet bang, al is het donker. Waarvoor zou een jongen van zes jaar ook bang zijn?

Het waait gelukkig niet meer zoo hard. Daardoor blijven al de bladeren liggen. Jan loopt fijn, net een bed, een zacht bed, vindt hij.

Als hij zijn voeten vooruitschuift, stuiven de blaadjes naar alle kanten. Dat gaat leuk.

Hij is nu de dorpsstraat al uit. Daar is de straatweg al. Fietsen en een paar auto's vliegen hem voorbij. Ginds woont de bovenmeester, iets op zij van den weg. Het licht brandt in de gang. Jan belt aan. Hij houdt zijn pet maar vast in de hand.

„Zoo, schoenmaker,” zegt de meester, die zelf opendoet, „wat kom je doen?”

Jan krijgt een kleur.

„Ik kom om de schoenen, meester.”

„O, zoo. Kom maar even in de gang, dan zullen we je helpen.”

„Kijk,” zegt de meester, „ik heb de veters aan elkaar gebonden. Zie je wel? Nu kan je ze gemakkelijk dragen. Of wou je ze liever aantrekken? Net als Klein Duimpje? Dan kan je harder loopen.”

Jan lacht maar 's.

„Ik zal ze wel dragen, meester,” zegt hij.

„Goed, hoor! Dag Jan!”

„Dag meester!”

Jan loopt flink door. Hij is al bij de villa van mijnheer Riemers. Daar is een troepje jongens aan het spelen.

„Hà Jan,” roept er een, „waar moet je naar toe?”

„Naar huis.”

„Wat ben je wezen doen?”

„Schoenen wezen halen.”

„Doe je mee, haasje-over?”

„Nee,” knikt Jan. Hij denkt aan wat moeder gezegd heeft.

„Toe jô, even, 't is net zoo fijn.”

Een stemmetje van binnen zegt: „Niet doen, Jan. Dan ben je ongehoorzaam. Je moet gauw thuis zijn, weet je nog wel?”

Maar Jan luïstert niet naar dat stemmetje. Hij vindt

haasje-over zoo prettig. Kom, wat geeft het. Vader en moeder zïen het toch niet. Dadelijk, als hij een klein, klein poosje meegespeeld heeft, zal hij heel hard loopen. Dan is hij toch nog vroeg thuis.

„Nou, vooruit dan,” zegt Jan.

„Jij staan,” commandeert een van de grootste jongens.

Jan zet de schoenen op den grond. Hij gaat gebukt staan. De anderen springen over hem heen. Dan is het

Jan zijn beurt, om over een jongen heen te springen. Dat gaat zoo maar door, telkens moet een ander gaan staan.

„Nou moet ik weg,” denkt Jan na een kwartiertje.

„Schei je er uit?” roepen de jongens.

„Ja, ik moet naar huis.”

„Nou al?”

Maar wat is dàt nou? O, o, de schoenen, de schoenen van den bovenmeester zijn — weg. Ze staan niet meer op dezelfde plaats.

„M'n schoenen,” roept Jan half-huilend.

„Wel nou, jô, die stáan d'r toch zeker.”

„Nee, kijk maar,” wijst Jan. „Ze zijn weg.”

„Allemaal zoeken, jongens,” schreeuwt er een. En dan gáan ze aan 't zoeken. O, ze vinden van alles aan den kant van den weg: een grooten keisteen, een gebroken flesch, een lekken ketel, waar éen van de jongens dadelijk op gaat trommelen, een paar groote takken, die van de boomen gewaaid zijn Maar de schoénen vinden ze níet. Wat naar, wat naar!

„Zóek je wat, jongens?”

't Is de postbode.

„Ja, we zoeken een paar schoenen,” vertelt er een.

„Schoenen? Wat voor schoenen?”

„Mijn vader moet ze maken,” zegt Jan.

„O, ja, ja, nou begrijp ik je. Nou zie ik, wie je bent. Had je ze neergezet?”

„Ja,” knikt Jan.

„En ben je toen gaan spelen?”

„Ja,” knikt Jan weer.

„Nou, weggeloópen zijn ze niet, dus als ze niet weggepákt zijn, wel, dan moeten ze hier nog staan. Kom, ik zal 's helpen zoeken.”

Jan krijgt weer moed. De postbode houdt met de eene hand zijn brieven en kranten vast. Met de andere hand voelt hij in de afgevallen bladeren, die overal op hoopen liggen.

Maar hij vindt niets, heelemaal niets. „Ze zijn vast meegepakt,” zegt de postbode.

„Meegepakt,” denkt Jan. O, dát is verschrikkelijk! De schoenen van den bovenmeester meegepakt. Dan durft hij nooit, nooit meer naar school.

Was hij maar regelrecht naar huis gegaan. Had hij de schoenen maar niet neergezet!

„Ik zou maar niet langer zoeken,” zegt de postbode. „Ze zijn d'r niet, dat zie je nou zelf.”

Meteen loopt hij verder, want hij moet nog naar zoo-veel menschen toe van avond.

De jongens zoeken ook niet meer. Ze hebben veel te veel schik met dien kapotten ketel. Ze willen soldaatje spelen en dan met muziek het dorp in. Maar Jan niet. Jan heeft heelemaal geen zin meer in spelen. Hij zal maar naar huis gaan. Maar wat zal moeder toch wel zeggen! O, en wat zal vader brommen. Had hij maar niet naar die jongens geluisterd. Was hij maar regelrecht naar huis gegaan! Ja, Jan, dat komt er van, als je ongehoorzaam bent.

Vader is boos, verschrikkelijk boos. En moeder? Moeder kijkt zoo verdrietig. Ze zegt: „Ben je nou tóch onderweg

blijven spelen? En je hadt me beloofd, dat je het niet doen zou. Je valt me tegen, hoor!"

Jan huilt. Hij weet geen raad. Wat moet hij toch doen?

Vader weet ook geen raad. Hij zegt:

„'t Is wat moois! De schoenen van den bovenmeester weg! Zoo'n ondeugd, je zou hem..."

Moeder weet ook al geen raad. Ze zucht:

„Ach, ach, wat zal de bovenmeester toch wel zeggen, dat zijn schoenen weg zijn. Heb je wel góed gezocht? Heb je wel overal goed gekeken?"

„Ja," huilt Jan, „we hebben allemaal meegezocht, en de postbode ook."

Kleine zus alleen heeft pret. Ze kraait:

„Ikke mooie soene, kijk maa'."

Maar niemand let op Tineke.

Jan veegt zijn oogen af. Hij wéét wat. Eén is er, Die hem helpen kan.

Jan gaat naar het keukentje. Daar is het donker. Maar dat geeft niet.

Eén is er, Die ook in het donker ziet.

Hij ziet, dat Jan eerbiedig zijn handjes vouwt.

Hij ziet, dat Jan zijn oogjes sluit.

Hij hóórt, dat Jan fluistert:

„Lieve Heere Jezus, ik ben erg stout geweest. En nu zijn de schoenen weg. Wij weten niet, waar ze zijn, maar U weet het wel. Wilt U als het U belieft maken, dat de schoenen weer terechtkomen? En help mij, om niet weer zoo stout te zijn. Amen."

Dan gaat Jan weer naar binnen. Vader staat gereed,

om uit te gaan. Váder zal eens gaan zoeken, wie weet....

Mijnheer Riemers zit in een gemakkelijken stoel de krant te lezen.

Mevrouw naait. Het is heel stil in de kamer. Opeens hóort mevrouw wat. Ze houdt op met naaien. En ze kijkt naar haar man. Mijnheer hoort ook wat. Hij wacht even met lezen, en zet zijn bril af. Nu luisteren ze heel goed.

„t Is Bello,” zegt mijnheer. „Hij krabbelt tegen de achterdeur. Ik zal eens kijken, wat er aan de hand is.”

Mijnheer staat op. Dat gaat zoo heel gemakkelijk niet, want hij is al oud. Hij heeft al grijze haren en erg diepe rimpels in zijn gezicht.

„Hè, hè,” zucht hij. Hij strompelt naar de deur. Opeens wordt er op de deur geklópt. Daar staat Anna, het dienstmeisje. Ze ziet er verschrikt uit.

„O, mijnheer,” zegt ze. „Daar is, geloof ik, iets ergs gebeurd.”

„Wat dan?” roepen mijnheer en mevrouw tegelijk.

„O, mevrouw. Ik ben zoo geschrokken.”

„Ga even zitten,” zegt mevrouw.

„Ik geloof, dat er iemand verdronken is,” hijgt Anna.

„Wie?” vraagt mevrouw.

„Waar?” vraagt mijnheer.

„Ik weet het niet, maar zijn schoenen staan voor de deur. Bello heeft ze meegebracht. Ja, heusch, mijnheer, kijk u zelf maar.”

Mijnheer schudt het hoofd.

„Bello zit er bij. Hij wil er niet vandaan.”

„Je droomt,” broemt mijnheer. „Maar háál ze dan 's,” zegt mevrouw.

„O, voor geengeld, mevrouw. Bello trekt zoo'n leelijk gezicht, als ik er naar grijpen wil. Hij liet zijn tanden zien en brommen dat hij deed, brommen!”

„Dan zal ik gaan,” zegt mijnheer dapper. Hij sloft de gang door, naar den tuin. Anna gaat rillende achter mijnheer aan.

Ja, daar zit Bello. Hij kwispelstaart nu hij zijn baasje ziet. „Waarlijk, daar staat een paar schoenen.”

„Ziet u wel, mijnheer?”

Maar nu begrijpt mijnheer er al wat van. Hij heeft Bello geleerd, de schoenen en pantoffels uit de keuken te halen. Bello is een slimme hond. Als mijnheer

zegt: „Breng de schoenen,” dan holt het dier weg en komt met de schoenen terug.

Nu is Bello ergens geweest, waar hij een paar schoenen heeft gevonden. Hij heeft met zijn hondenverstand gedacht: „Die breng ik bij mijn baasje. Dan krijg ik wat lekkers.”

„Béste hond. Breng de schoenen!” zegt mijnheer.

Bello grijpt de schoenen en mijnheer neemt ze mee naar binnen.

„Hebt u ze, mijnheer?” vraagt Anna.

„Héb je ze, man?” vraagt mevrouw.

„Hier zÿjn ze.” Mijnheer steekt ze in de hoogte.

„Waar zou hij díe vandaan gehaald hebben?” zegt mevrouw.

„Als er maar geen ongeluk gebeurd is,” zucht Anna.

„Welnee. Ze zijn droog. Voel maar.”

Maar Anna weet het nog zoo zeker niet. Ze denkt: „Ik begrijp er niks van.” En 't stomme dier kan het niet vertellen.

„Tingelingeling,” doet de bel. Anna gaat naar de deur. Daar staat de postbode met een pakje. „Asjeblíeft,” zegt hij, „'t was te dik voor de brievenbus.”

Hij praat nog even met Anna over het weer. En dan vraagt Anna nieuwsgierig:

„Zeg, is er soms iets bijzonders gebeurd in het dorp?”

„Welnee, ik weet van niks.”

„O, ik dacht het. Zie je, onze hond is daar net thuisgekomen met een paar mansschoenen. En nou dacht ik”

„Wel, dan begrijp ik er alles van,” zegt de postbode. „Ik

weet, waar ze wezen moeten. Wel, wel, heeft jullie h nd ze weggepakt?"

Als de postbode alles verteld heeft, begint Anna hartelijk te lachen. En mevrouw en mijnheer lachen ook. Anna denkt: „Ik ben blij, dat ik nu eindelijk weet, van wie die schoenen zijn.”

Zus slaapt al.

„Kom, Jan,” zegt moeder, „het is bedtijd.”

Jan kleedt zich gewillig uit. Hij zeurt heelemaal niet vanavond. Hij zou wel graag even wachten. Want vader is nog niet terug. Misschien brengt vader de schoenen mee.

Maar als vader ze nou eens ni t vinden kan, dan . . .
„Volk.”

Moeder hoort de voordeur opengaan. „Goeien avond. Kijk 's, hier heb ik een paar schoenen. Die moeten hi r zijn. Onze hond is d'r mee aan komen loopen. Ze stonden in den tuin.”

„O gelukkig,” zegt moeder. Ze k nt Anna wel. „Wat ben ik blij, dat u ze gevonden hebt. We zaten zoo in de war.”

„Ja, ja,” knikt Anna, „dat dachten we wel. Mevrouw zei: Breng ze maar dadelijk weg.”

„Dank u vriendelijk,” roept moeder Anna nog na.

Jan heeft alles gehoord. De schoenen zijn terecht. O, o, wat heerlijk, wat heerlijk! Nu durft hij weer naar school morgen. Nu is de bovenmeester niet boos.

Jan knielt voor zijn ledikantje neer.

„Ik dank u, Heere Jezus,” fluistert hij, „omdat we de

schoenen terug hebben." Dan stapt hij in bed. Hij slaapt al haast, als moeder binnenkomt.

„Hier zijn ze, Jan," zegt moeder. „Een hondje had ze meegenomen."

Jan lacht, want hij is zoo blij, zoo blij. „Gelukkig," denkt hij, „nu is alles weer goed". Hij keert zich om en knuffelt zich lekker in de dekens. En dan . . . dan is Jan heel, heel gauw in het droomenland.

In vaders werkplaats staan een heeleboel schoenen netjes naast elkaar. Moeder zet er nog een paar bij. Dat zijn de schoenen van den bovenmeester.

